

med det foreliggende Lovforslag. Ganske vist, Lovforslagene kom ikke i Handelen; men ligesom de, saa vidt jeg ved, under Haanden ere blevne tilstillede alle dem, der kunde antages at interessere sig for Sagen, saaledes vilde det være en overmaade let Ting for hver, der virkelig interesserede sig for Sagen, at komme i Besiddelse af et Eksemplar. Man har ogsaa meget godt vidst dette, og man har meget godt kendt til Sagen, naar man vilde. Jeg henviser i den Henseende til, at den Sag, som maaske vakte mest Interesse paa Søfartsmødet i København i 1888, var netop Drøftelsen af forskellige Partier af dette Sølouudkast fra 1887. Jeg havde den Vre selv at være Dirigent paa dette Møde, saa jeg kender Sagen nøje. Det var ikke blot Svenskere og Nordmænd, der deltog i Sagens Drøftelse, men ogsaa Danskere, som derved gabe til Rende, at de vare inde i Sagen. Men man har i Almindelighed ikke interesseret sig for den. Man har kunnet komme frem med sine Anstuelser her lige saa vel som i Norge og Sverige, og derfor forekommer det mig, at man ikke her kan gøre gældende: lad os vente, lad os skyde Sagen ud, før at de vedkommende kunne faa Lejlighed til at komme frem med deres Anstuelser. Naar man vil sige: Ja, men der sker jo ingen Skade ved at vente, har jeg allerede bemærket, at efter min parlamentariske Erfaring er det aldrig heldigt at skyde en større Sag ud til en senere Samling, thi saa svæktes Interessen. Men jeg kunde jo ogsaa føje til — jeg haaber ikke, nogen vil tage mig det ilde op, naar jeg tillader mig i al Beskedenhed at udtale det Dulle, at jeg maa være med til Behandlingen af denne Sag. Jeg har haft saa meget med den at gøre, at det formodentlig vil kaldes naturligt, at jeg kan ønske at være med ogsaa til dens endelige Behandling. Nu haaber jeg ganske sikkert, at det ærede Medlem for Københavns 7de Valgtres (C. Hage) kan være sikker paa at være her til Stede ogsaa i de følgende Samlinger; det skulde gøre mig ondt, hvis han ikke var det. Men jeg er ikke lige saa sikker paa, at jeg selv er her til den Tid, som at jeg er her i denne Samling. Der er endelig ogsaa det at bemærke, at der er noget, som hedder international Høflighed. Naar tre Lande have i Samvirken faaet udarbejdet et Lovforslag, som det er Meningen skal gælde for dem alle tre, forekommer det mig, at det er simpel Høflighed fra det ene Lands Side mod de andre at fremme Sagen saa vidt muligt og ikke lade den ligge. Det er i alt Fald ganske sikkert, at man ikke betragter det fra anden Side just som Vidnesbyrd om

stor Iver og Nidkærlighed for yderligere fortsat Samarbejde, naar man lader Sagen ligge, som skulde være Jællesarbejde. I Sverige blev som sagt Sagen fremmet og bragt til Ende. Ja, jeg fortryder, at jeg ikke har taget med i Dag den Udvalgsbetænkning, som blev afgivet af den svenske Rigsdag, for at vise den til de Herrer; men de kunne saa den at se ved en senere Lejlighed, og saa skulle de se, at den Betænkning, som da blev afgivet af det „særskilte lagutskott“, som blev sammensat specielt for denne Sags Skyld paa den sidste svenske Rigsdag, er et Arbejde, som maa siges at være baade udførligt og grundigt. Sagen blev overgivet til dette „særskilte lagutskott“, saa vidt jeg huster, i Begyndelsen af Februar Maaned. Den 20de April var dets Betænkning afgiven, og inden 14 Dage var Sagen endelig afgjort i begge Kamre i Stockholm. Det forekommer mig som sagt, at simpel Høflighed fordrer, at man fra dansk Side gør, hvad man kan for at følge efter i det Spor, som den svenske Rigsdag saaledes har betraadt. Og se vi hen til Norge, saa er det naturligvis for en væsentlig Del begrundet i de Begivenheder i Norge, som vi alle kende, at Sagen ikke kom frem paa det sidste norske Storting; men jeg tager ikke i Betænkning at udtale dette, at det vil blive af ikke ringe Indflydelse paa den Maade, hvorpaa Sagen overhovedet bliver behandlet og fremmet i Norge, hvorledes man her i Danmark stiller sig til den. Derfor tror jeg, det virkelig maa siges at være af stor Vigtighed at saa Sagen fremmet og det saa snart som muligt, og det forekommer mig, at det Raisonnement, at har det nu varet saa længe, saa kan det være Dyrehavstiden med, er et Raisonnement, som man ikke bør gøre gældende, naar Talen er om alvorlige Ting, og det er en alvorlig Ting at skaffe den danske Handelsstand og den danske Søfart bestemte og klare Regler, som de have at rette sig efter. Det har varet længe, inden man har faaet tilendebragt Forarbejderne til en saadan Lov; men naar det nu er sket, forekommer det mig, at saa kan man ikke sige: Da det har varet saa længe, gør det ikke noget, om det skal vare længere endnu. Jo længere det har varet, desto mere Opfordring er der, forekommer det mig, til at se at saa en Ende paa Tingene.

Jeg skal til disse almindelige Bemærkninger kun gøre nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der er fremsført fra enkelte ærede Medlemmers Side. Den højtærede Justitsminister har jo særlig fremsført nogle Erindringer til, hvad der blev fremsført af det ærede